

Het Nieuws van de Eerste Naald

EDITIE 8 **2025**

Wouter Gielen: hoofdredacteur

Deze krant werd mogelijk gemaakt dankzij al
onze medewerkers en onze hoofdredacteur.

Veel leesplezier!!!

Voorwoord

Beste lezer,

Eerst en vooral, voor je ligt momenteel de 8ste editie van Het Nieuws Van De Eerste Naald. Graag willen wij iedereen nog bedanken voor de vele reacties op de 7de editie van onze krant.

Als wij terugkijken naar het verleden, mogen wij trots zijn op onze krant. Natuurlijk kende onze krant ook ups en downs, maar toch slaagde wij er altijd in om dit recht te trekken. Zo herinneren wij ons de eerste editie nog wel, want toen moest er plotseling nieuwe onderwerpen worden gezocht, want de wereld werd toen plotseling geteisterd door het kwaadaardige beestje, en moesten wij naar nieuwe onderwerpen opzoek, maar toch was het ons gelukt om een krant in elkaar te steken.

Als wij dan naar de hoogtepunten van deze krant kijken, dan komen we op onze stunts uit. Zo denken wij aan de interviews met Esther Sels, Loes Van Den Heuvel, en natuurlijk ook niet te vergeten Gonnie Leysen.

Ook mogen wij schitterend nieuws aankondigen, want onze krant heeft ondertussen versterking gekregen, en dit namelijk van Rob Nicasi, wij willen Rob hierbij veel werkplezier bij onze krant wensen.

Verder wil ikzelf hierbij iedereen bedanken voor de steun en natuurlijk willen wij ook iedereen van de redactieleden hierbij bedanken met de hulp aan onze krant, want zonder medewerkers zou deze krant niet de krant zijn zoals Het Nieuws Van De Eerste Naald nu is.

Verder wensen wij jullie veel leesplezier toe, en we hopen op vele reacties op deze editie.

Je hoofdredacteur,

Wouter Gielen

Algemeen Reactieadres,
redactiewg@gmail.com

Nieuws

Niet naar het toilet mogen

Al een heel schooljaar, mogen de leerlingen van het Buitengewoon Onderwijs, niet meer naar het toilet gaan in de school. Dit van de leerkrachten zelf. Wij mogen wegens de privacy-wetgeving, de naam niet vernoemen. Gelukkig is er op het domein van deze school, genoeg ruimte om eens vlug hun behoefte te doen. Wij geven de leerlingen ook wel gelijk. Waarom dit is? Wel, de school heeft maar één sanitaire ruimte voorzien. Deze sanitaire ruimte, is voor zowel leerkrachten en leerlingen bedoeld. Daarom werd er dus besloten, om de leerlingen niet meer in de school naar het toilet te laten gaan.

Dit is voor elke leerling heel vervelend, maar het is nu eenmaal zo. De leerlingen gaan bij aankomst op school, altijd naar buiten om hun behoefte op de speelplaats te doen. Gelukkig is deze speelplaats een beetje afgeschermd, want dan kunnen jongens en meisjes niets van elkaar zien.

Dat er in de bosjes, wekelijks een hoop toiletpapier moet worden opgeruimd, ga je dan ook niet verwonderend noemen. De rest is

mest, en wordt nadien onder het zand geschopt. Gelukkig moeten de leerlingen dit zelf niet opruimen, en zorgen de leerkrachten gelukkig voor deze opruim.

Tijdens een inspectie, kwam dit onderwerp aan de orde. De leerkrachten, werden hiervoor gestraft. Wat de straf is, mag niet bekend gemaakt worden. Maar de leerlingen mogen er terug naar het toilet gaan.

Wij hopen alvast dat dit niet meer voorvalt, want dit is voor niemand leuk. Maar leerkrachten zijn en blijven heel speciale mensen, zeker in het Buitengewoon onderwijs.

Omkering in de maak

Er wordt beweerd dat er minder communies en vormsels zijn, en dat het lentefeest in opmars is. Wel, dit jaar is er iets heel opvallends gecommuniceerd aan onze redactie. Wij weten ook niet of dit waar is, maar volgens onze informatie, zijn er terug meer communies en vormsels in ons land.

Wat wij wel zeker weten, is dat er de laatste jaren een geweldige stijging is in het aantal lentefeesten. Maar volgens wij vernamen, mogen wij ons de komende jaren, terug opmaken voor meer communicanten en vormelingen. Volgens de gegevens die wij doorkregen, zou er tegenover het jaar 2024, zelfs een lichte stijging zijn in het aantal de communies en vormsels.

Traditioneel weegt de maand mei, 100 kilogram zwaarder dan een andere maand. J Dit omdat in mei, de meeste communies en vormsels plaatsvinden. Ook dit jaar was dit uiteraard het ook geval.

De katholieke kerk, weet ook dat dit van jaar tot jaar kan schelen. Al waren er dit jaar, echt wel meer communicanten en vormelingen in ons land dan de jaren voordien.

Hoeveel kinderen dit jaar hun vormsel of communie deden, werd ons niet duidelijk gemaakt.

Het aartsbisdom, beschikt al verschillende jaren niet meer over alle cijfers wat betreft communies en vormsels, dus wij kunnen dit ook niet nakijken. Maar wie weet, komt er de volgende jaren plotseling terug een omkering, en zijn er terug meer en communies en vormsels. Want deze feesten mogen nooit verdwijnen. Dit zijn en blijven namelijk altijd leuke feesten.

Een echt mooi initiatief

Wij kopen veel kleren en ander materiaal zoals boeken en gezelschapsspelen, soms voor gewoon in de kast te liggen maar meestal voor te gebruiken, en nadien aan iemand anders te schenken, maar er word ook veel materiaal binnen gebracht bij het mamadepot.

Het mamadepot is de laatste jaren sterk in opmars, alleen in Vlaanderen al zijn er maar liefst 18 mamadepots te bespeuren, waaronder 1 in Laakdal, maar een mamadepot wat is dat nu eigenlijk? Voor dit te weten zochten wij een vrijwilligster van het mamadepot op, namelijk de 66 jarige Viviane Van Dijck uit Eindhout, en spraken met haar af.

Op een hele mooie zonnige lentedag in maart was het dan zover. Tegen 10u arriveerde wij bij Viviane, eenmaal we binnen waren werd er een drankje aangeboden en werd er een schoteltje met chocolade wafels en frangipane klaargenomen en kon ons gesprek beginnen.

Viviane is de buurvrouw van Wouter, en kent hem al heel zijn leven. Ze heeft altijd lesgegeven in het Sint Jozefcollege te Aarschot, en is ondertussen al 6 jaar met pensioen. Ook

leest Vivianne elke editie van Het Nieuws Van De Eerste Naald, Viviane bewonderd Wouter dan ook met zijn kranten.

Vivianne heeft ook heel veel hobby's, zoals kleding maken, lezen, wandelen, koken en bakken, hierbij probeert Vivianne ook nieuwe recepten uit, zoals bijvoorbeeld tajine, dat is een stoofpot van aardewerk, en komt uit de Marokaanse keuken. Ook maakt ze graag quiche klaar.

In het dagelijkse leven is Viviane met heel vele activiteiten bezig, zoals een beetje werken aan de huishoudelijke taken, wandelen en afspreken met vriendinnen, ook wekt Viviane aan een kleed voor het schoolfeest, van de school waar ze in het verleden werkte. Maar dat niet alleen, want ze brengt ook regelmatig een bezoek aan haar moeder, die aan dementie leidt en in

een woonzorgcentrum in Dessel verblijft. In maart 2021 begon Viviane met vrijwilligerswerk bij het mamadepot, sindsdien is ze daar niet meer weg te denken. Want elke maandag is het sorteerwerk voor het mamadepot en elke eerste vrijdag en zaterdag van de maand is de winkel open. Na een beetje drinken en een wafeltje eten kon ons gesprek beginnen

Hoe is het mamadepot hier in Laakdal terecht gekomen?

Wel, de vraag in eigenlijk gekomen van Ferm National, om overal in heel Vlaanderen de mamadepots uit de grond te stampen. Daarom is er ook hier in Laakdal een mamadepot. Maar niet hier in Eindhout, want wij zijn momenteel nog altijd gehuisvest in 'T Fortun in Vorst..

Hier in Laakdal is het mamadepot een eerste keer opengegaan in februari

2021. Want enkele mensen van Ferm Eindhout, onder meer Lief Van Looy wilden hier in Laakdal een mamadepot starten..

Hoe ben je hierbij terecht gekomen?

Wel, eigenlijk ben ik bij het mamadepot door een advertentie uit het gemeentebladje van Laakdal, terecht gekomen. Want ik was aan het lezen in het gemeentebladje en las dat men nog vrijwilligers nodig had, voor het mamadepot, ik dacht ik wil wel vrijwilligerswerk doen. Toen stuurde ik een mailtje naar het mailadres, dat bij de advertentie stond, en als antwoord kreeg ik, kom maar eens kijken, en dat deed ik ook, daar ontmoete ik na jarenlang niet meer ontmoet te hebben, Lief Van Looy, en meteen was ik verkocht. Zo ben ik bij het mamadepot terecht gekomen.

Waarom een mamadepot in Laakdal?

Het mamadepot staat voor de goede 2de handspullen, en dit voor een zachte prijs. Want niet iedereen kan dit betalen, daarom vragen wij niet veel geld hiervoor. Ook willen wij bewust mensen laten kiezen om minder kleren te kopen en zeker geen kleren die dienen voor weg te gooien zonder deze aan te doen, want wij merken dat er veel mensen zijn dat dit doen. Ook verkopen wij geen kleding meer van de Chinese merken Primark en Schein. Want dit is echte rommel.

Zoals ik eerder al vermeldde kan niet iedereen het aangekochte materiaal niet betalen, want deze mensen hebben het financieel moeilijk, als deze mensen dan naar het mamadepot komen betalen deze een tiende van de prijs, hoe wij dit weten? Wel, wij geven deze mensen een kaartje, zodat wij dit weten. Ook wordt ervoor deze mensen een jaarlijks een kerstdiner voorzien. Dit wordt betaald met de opbrengst dat wij verdienen, en eigenlijk verdienen wij niet zoveel, want het zijn maar 2de handspullen en deze

moeten wel goedkoop zijn. Anders kan dus niet iedereen deze spullen kopen.

Hier in Laakdal wordt er ook aan mensen die het financieel niet makkelijk hebben gedacht, en daarom is er ook een mamadepot in Laakdal. Maar wij hebben wel een groot probleem, de mensen brengen zoveel binnen dat wij te weinig plaats hebben. Daarom hoop ik op een eigen winkel op een andere plaats waar wij meer plaats hebben. Wij hebben dus nog veel werk.

Wat zijn je taken bij het mamadepot?

Zoals ik eerder vermeldde moeten wij elke maandag de binnengebrachte materialen sorteren, want dan kunnen wij de eerste vrijdag van de maand beginnen met de opbouw, en tot 18u in de winkel staan. Ook op zaterdagmorgen om omstreeks 10u moeten wij beginnen te verkopen, en dit tot 16u. Nadien moeten wij alles boven opbergen. Dit gebeurt gelukkig met de lift, gelukkig is de lift tot nu toe nog niet

defect geweest. Want wij moeten altijd met de dozen sleuren.

Als je terug kijkt naar de beginperiode tot nu, op de dag van heden, wat zou je beter willen doen?

Wel, een vaste winkel is echt wel nodig, want dan moeten wij niet altijd alles op en afstellen, ook voor het sorteren zou dit vele eenvoudiger zijn want dan kunnen alles laten liggen en moet dus niets worden opgeruimd. Dat wij nog geen vast stekje hebben, daar kunnen wij ook niets aan doen. Maar toch zou het dus wel handig en makkelijk zijn.

Het begin is altijd heel moeilijk, wat heb je eigenlijk geleerd uit de eerste maanden?

Ik heb Vooral geleerd dat er heel veel mensen zijn die zich met heel veel plezier inzetten voor andere mensen en dat doet deugd om dit te kunnen zien. Ik leerde ook dat er heel, veel mensen het mamadepot in die jaren dat wij hiermee bezig zijn leerden kennen want wij krijgen dus nog heel veel materiaal binnen, en dat is heel goed nieuws.

Is het nu makkelijker werken dan tijdens de eerste maanden?

Eigenlijk blijft even plezierig, ook weet je juist meer wat je moet doen dan tijdens de eerste maanden. Maar wij hebben wel een luxeprobleem. Want wij krijgen ons werk nooit klaar.

Wat gebeurt er eigenlijk met het materiaal dat niet kan worden verkocht?

Wel, als wij gaan sorteren staan er dozen klaar, de kleren die niet goed zijn steken wij in de doos voor het restafval. Soms gaat het materiaal dat wij niet kunnen gebruiken ook naar de asielcentra's, of de kringwinkel. Maar het meeste materiaal dat wij niet kunnen gebruiken ge-

ven wij aan de organisatie Dienstcentrum Voor Het Kind, namelijk 'NASCI', te Brussel.

Hoeveel geld wordt er eigenlijk verdient voor de 2de handsspullen te verkopen?

Het juiste bedrag weten wij ook niet, want het geld dat wij verdienen wordt uitgegeven naar de klanten die het dus financieel moeilijk hebben. Het binnengekregen geld dient dus voor de verbondenheid te vergroten.

Iedereen die het Mamadepot bezoekt, krijgt een jeton om in ons cafeetje iets te gaan drinken. Wij bieden dus jaarlijks een gratis kerstdiner aan en op ons Lentefeest zorgen we voor kindersanimatie en krijgt iedereen een frietje met een snack.

Wat is er zo bijzonder aan het mamadepot?

Bij het mamadepot is het altijd ge-

zellig, en wij zijn echte vrienden van elkaar. Voor de rest mag je altijd eens komen kijken

Hoe zie je de toekomst van het mamadepot?

Wel, ik hoop nog heel lang verder te kunnen werken bij het mamadepot, maar droom van een vaste plaats

Nu zijn wij weer een beetje slimmer geworden, in het verleden wou men Vorst weer laten bruisen zoals vanouds, of dit al gelukt is? Dat weten wij ook niet, maar één ding is zeker, dankzij het mamadepot is Vorst toch nog bekender geworden dan in het verleden.

Plotseling was het al tijd om terug naar huis te keren, want het was tijd om een lekkere middagmaal te benuttigen, wij namen afscheid en gingen terug naar huis.

Viviane, bedankt voor deze leuke babbel, ook willen wij je hierbij nog bedanken voor de chocolade wafeltjes en de frangipanes.

wij willen je nog veel succes wensen met het mamadepot, en hopelijk krijgen jullie inderdaad een eigen winkel toegewezen. Want een mamadepot in Laakdal is al iets speciaals, dus waarom zou er geen uitbreiding kunnen komen? Wie weet wat wij nog allemaal van het mamadepot mogen verwachten. Maar wij weten zeker dat dit echt wel een groot succes is en in de toekomst ook zal blijven. Want dit is een echt mooi initiatief.

Staan wij voor de 3de

De oorlog tussen Rusland en Oekraïne, woedt jammer genoeg nog altijd verder. Dit met de gevolgen van dien. Als wij aan deze gruwelijke feiten denken, hopen we allen dat er in Europa, geen 3de wereldoorlog meer zal plaatsvinden. Maar onlangs deed een Russische parlementslicid, namelijk Michail Sjeremet, een wel heel angstaanjagende uitspraak. Volgens hem zou er een 3de wereldoorlog voor de deur staan. Dus wie de deur bel hoort, gelieve eerst te vragen wie er aan de deur staat. Anders komt deze wereldoorlog binnen, en dat is niet de bedoeling.

wereldoorlog?

We willen niemand bang maken, maar toch moeten wij onder ogen zien, dat er heel misschien een 3de wereldoorlog zal ontstaan in Europa. Want elk land in Europa, wil Oekraïne natuurlijk helpen, en dit is een groot nadeel voor onze vrienden van Oekraïne. Want Vladimir Poetin, wil er dan zeker en vast zorgen, dat alle landen uit de Europese Uni, met de oorlog mee gaat helpen, en dan krijgen wij zeker en vast een 3de wereldoorlog. Maar ook wordt er gewaarschuwd, dat Oekraïne

over enkele maanden zal vallen. En dit, gelukkig maar, zonder iets te breken.

Indien dit wel degelijk gebeurt, zal er zeker en vast een nieuwe oorlog ontstaan. want dan is elk land, van over de hele wereld, tegen de Russen. En dan is het de Russen tegen de hele wereld. Dan komen de Russen ook in ons land vechten. Niet alleen in ons land, maar over de hele wereld.

Omwillen we heel misschien aan de vooravond van de 3de wereldoorlog staan, willen wij een oproep doen. Maak liefst geen ruzie meer met elkaar, en zorg dat er geen oorlog in de wereld meer is. Want oorlog is voor niemand leuk. Dus stop de oorlog, en leef in vrede verder. Alleen dan maak je vele vrienden.

FEEST OP PALMENMARKT

Elk jaar opnieuw strijkt Palmenmarkt in Geel neer, en is de grootste kermis van de Kempen, en is eigenlijk de enige overgebleven kermis van Geel. En wordt in het weekeind voor Pasen georganiseerd. Ook dit jaar was het weer zover.

Palmenmarkt strijkt ieder in het weekend van palmzondag op de Markt, Havermarkt en Werft in Geel neer. Met tal van spectaculaire en duizelingwekkende attracties is het de indrukwekkendste kermis van de Kempen, al duurt die maar vijf dagen.

Een voorproefje kregen de Gelenaars op dinsdag 8 april, wanneer de foorreizigers na de weekmarkt de pleinen oprijden om hun posities in te nemen. Zoals elk jaar opnieuw bracht dit het nodige spektakel met zich mee, want de foorreizigers moeten hun plaatsen dan innemen, en dat is soms een hele puzzel, want sommige kramen moeten ook nog naast elkaar passen, en met al die grote attracties zoals een bijvoorbeeld de rups, is dit niet altijd handig om ergens naast te parkeren, maar dankzij het vele passen lukt dat toch wel heel goed.

Het echte openingsfeest was op vrijdag 11 april. Dit is traditioneel voor de kinderen, wanneer ze zich

van 16 tot 19 uur kunnen uitleven met animatie en dansmuziek op kindermaat in de speeltuin van de Waaiburg. Om 18 uur vertrokken ze dan onder begeleiding van de Geelse Bellemannen naar de attracties voor een reeks gratis ritjes. Maar niet alleen de kleintjes legt het stadsbestuur dit jaar in de watten. Voordat de kleine kinderen aan hun reeks met ritten begonnen volgde de jaarlijkse toespraak van de burgemeester, namelijk Pieter Cowé. Het was zijn eerste toespraak bij Palmenmarkt, en dat was een beetje te merken, want hij was een beetje zenuwachtig. Meteen was deze kermis geopend, trouwens de Geelse burgemeester noemde Palmenmarkt de mooiste kermis van de hele wereld. Die vrijdagavond werd Palmenmarkt traditioneel afgesloten met het vuurwerk.

Dit jaar mocht Palmenmarkt zich opmaken voor een echt succes, dit kwam door het mooie weer, daar-

om kwamen de Gelenaars en ver daarbuiten ook massaal afgezakt naar Palmenmarkt.

Op zaterdag was het een echte topdag voor Palmenmarkt, maar dat was de eerste zomerdag van het jaar, maar ook op zondag was het ook heel druk. De maandag was er van 16 tot 18 uur een speciaal moment want de kermisuitbaters beperkte het geluid- en lichtprikkels van de attracties en dimmen ze de felle geluiden en bassen. Dit 'prikkelarm moment' geeft mensen met ADHD, autisme of hoogsensitiviteit de kans om eens rustig rond te kijken, zonder dat ze overprikkeld raken.

GRATIS JETONS

De laatste dag van Palmenmarkt is traditioneel de Familiedag, waarbij je bij tal van attracties kortingen geniet. De stad reserveerde ook dit jaar een budget om kansarme kinderen de mogelijkheid te geven naar Palmenmarkt te gaan. Waar die voorheen door een organisatie werden uitgedeeld, moesten zij dit jaar hun jetons zelf op 8 of 11 april ophalen. Per kind waren er tien jetons beschikbaar, zolang de voorraad strekt.

Het was zoals elk jaar een hele belevenis in deze barmhartige stad, voor iedereen was er wel wat te beleven. En weet je wat? Wij kijken alvast uit naar de volgende Palmenmarkt!

Het goede doel

Op zaterdag 3 mei '25 organiseerde de mensen van de motorclub Lawful Wolves LEMC een tocht voor het goede doel, dit was Het Eepos Dagcentrum te Geel.

De deelnemers konden jammer genoeg niet meerijden, maar toch kon de pret niet op, ook waren er meer dan 200 motorrijders aanwezig, voor deze Roedelrun, maar voordat deze run vertrok was er nog een lekker ontbijt, namelijk spek met eieren, te benuttigen. Ook was er als lunch een American Style hotdog te eten, hiervoor moest je wel inschrijven, maar geen nood, de inschrijvingen waren volzet en bij beide kreeg je 1 consumptie.

Gelukkig was de zon tijdens de roedelrun aanwezig, nadien begon het wel te regenen. Onze reporter ter plaatse nam de gelegenheid om één van de motorrijders, namelijk Junner enkele vragen te stellen, hieronder het resultaat.

WAT VOND JE VAN DEZE DAG?

Ik vond het een super ervaring. De dag was 100% geslaagd.

WAT WAS HET LEUKSTE?

Het leukste vond ik dat je zag dat de gasten van Het

Eepos zich zo goed amuseerden op het evenement. Ook het enthousiasme van het personeel was voor mij heel mooi om te zien. De interactie van iedereen in het geheel was een doel op zich voor mij. Ik heb alleen maar lachende gezichten gezien. Bij de jongens en meisjes van Het Eepos, het personeel, de leden van Lawful Wolves LEMC alsook de bezoekers.

MET HOEVEEL MOTORRIJDERS WAREN JULLIE?

Wel, we hebben een 230 tal rijders gehad en de reacties waren heel positief. De setting waar we in zaten was super gezellig. Een klein parkje in het hartje van het centrum van Geel. Het is heel even heel spannend geweest met het weer maar op een stevige bui na rond 15u a 15u30 hebben we het enorm getroffen met het weer. Onderweg is alles heel goed geweest.

WAS HET EEN MOOIE RIT?

Ja, de rit was mooi en er zijn geen incidenten of ongevallen geweest dus dat is altijd goed. Met een rit op gps is er altijd een kans dat de gps ooit iets anders aangeeft dan gepland. Ook deze keer zijn er een paar rijders door een zandpad gereden maar die konden er wel mee lachen.

Het is ook allemaal niet zo erg en een motard past zich aan, aan de situatie die voor hem ligt. Het was over het algemeen een heel geslaagde dag. We hopen dit volgend jaar opnieuw te kunnen doen want het smaakt naar meer. Tot slot wil ik iedereen bedanken die geholpen heeft om deze dag te doen slagen. Dikke proficiat en bedankt.

Wel, dat is heel graag gedaan, jullie ook bedankt voor de moeite, en de organisatie voor het goede doel, wij hopen dat deze motorclub dit nog eens overdoet.

Jawel, het was een echt succes, bedankt allemaal voor de goede organisatie, en er is veel geld binnengekomen, namelijk 3,633,89 €, en dit is allemaal voor Het Eepos Dagcentrum te Geel.

De frontale botsing

Wie de voorbije winter naar Zwitserland trok om te skiën, zal het vast gemerkt hebben. Er lag opmerkelijk veel sneeuw op de wegen, want het zout was bijna op. In Zwitserland heeft het de voorbije winter namelijk veel meer gesneeuwd dan in ons land.

ook gebeuren. Gelukkig werken ze beide op dezelfde plek, anders was dit koppel nog later op hun werk aangekomen.

Dus het was voor de mensen die de baan op moesten, heel voorzichtig zijn. Toch gebeurde er een frontale botsing. Dit kwam omdat de temperatuur in januari, plotseling een duik maakte, het ineens hevig begon te sneeuwen, en in een mum van tijd alles wit zag.

De strooidiensten, kregen de wegen maar niet sneeuwvrij. Het bleef maar sneeuwen. Een Belgisch koppel, moest door de sneeuw rijden om hun kinderen op school af te zetten. Maar dit niet alleen, want ze moesten ook beide gaan werken. Dus naar het werk rijden, moest

De vader die achter het stuur zat, reed wel echt traag. Plotseling kwam er een bus vanuit de andere richting. De bus begon te slippen, en kwam tegen de auto terecht. Gelukkig vielen er geen doden, maar het gezin werd naar het ziekenhuis in Chur gebracht voor verzorging. De buschauffeur zelf bleef ongedeerd, het gezin werd na verzorging in het ziekenhuis, naar school en het werk gebracht. De auto kon in tegenstelling tot de bus, niet meer gerepareerd worden. De bus had namelijk maar een deuk, terwijl de voorkant van de wagen niet meer herkenbaar was.

Het kon vele erger afgelopen zijn. Niemand kreeg te horen "Waarom zijn jullie zo laat?" Want door de sneeuwval viel dit eigenlijk niet op. Dus als het nog eens sneeuwt, wees altijd alert en voorzichtig op de baan, je weet nooit wanneer je uitschuift.

Echt niet normaal

Op een koude zaterdagavond in februari, werd de politie opgebeld voor een steekpartij. Dit voorval gebeurde op een bus van De Lijn. Gelukkig waren er geen dodelijke slachtoffers te betreuren. Maar jammer genoeg, waren er wel enkele gewonden.

In de bewuste bus zaten 4 mensen, toen er plotseling een hevige ruzie ontstond. Dit ging over een passagier, die tegen de chauffeur beweerde dat er iemand een mes bij zich had. Dit was ook zo, maar eerst beweerde deze 17-jarige dat dit niet klopte. De buschauffeur durfde hier niet op ingaan, want op deze lijn, was er eerder een geval van agressie met dezelfde persoon gemeld. Over welke lijn het gaat? Wel, Wij spreken hierover de lijn Neerpelt-Lommel.

De bewuste persoon, neemt deze lijn altijd. Onlangs nam deze 17-jarige met een vriend de bus, en werd er al bijna ruzie gemaakt. Want deze persoon riep naar een medepassagier toe: "Je hebt geen hersenen!"

Een halte later, sloeg deze persoon de chauffeur bij het uitstappen. Dit omdat de chauffeur had geroepen: "Rustig aan daar, of je vliegt uit mijn bus". Gelukkig had de chauffeur niets, en kon hij de bus gewoon verder besturen.

Maar die bewuste zaterdagavond, kreeg er iemand van de passagiers plotseling in de gaten dat er iets niet klopte en ging naar de chauffeur. Plotseling stond de 17-jarige, naast de chauffeur. Deze persoon was nog maar net ingestapt, toen er een medepassagier "Pas op, of ik bel de politie" riep. Toen sloeg het noodlot toe. Een andere passagier, beweerde dat er iemand een mes bij zich had. En jawel, de 17-jarige nam het mes, en stak de chauffeur bijna neer.

Gelukkig was dit niet het geval, en kon de chauffeur zijn bus veilig aan de kant parkeren en de politie erbij halen.

De ruzie ging over dat hij aan de eerstvolgende halte, de bus zou besturen, en dan de bus in brand zou steken. Dit ging over een weddenschap, die bij de politie eindigde. De 17-jarige, werd per direct in een instelling geplaatst door de jeugdrechter voor de komende 5 jaar.

De passagiers en chauffeur kwamen er met de schrik vanaf. Gelukkig zit de 17-jarige opgesloten. Want neen, zoiets mag nooit gebeuren.

Krijgt de zorgsector beloofde middelen?

Al jaren is er een groot probleem in de zorgsector, want men kampt overal aan personeelstekort, daarom werd er onlangs in het parlement van Brussel, hevig gediscuteerd. Dit voor extra personeel, of dit al dan niet geholpen heeft is nog niet echt duidelijk geworden.

In de zorgsector zijn er ondertussen wel 50 extra plaatsen vrijgekomen, en dat is heel goed nieuws, maar niet op alle plaatsen kan een personeelslid nog niet terecht, want sommige vragen te veel geld, en er zijn ook nog veel te weinig middelen in de zorgsector.

Zo zou de regering moeten beslissen dat de personeelsleden van de zorgsector meer materialen voor te kunnen gebruiken in de zorgsector te kunnen aankopen. Zoals bijvoorbeeld nieuwe bedden in ziekenhuizen, want uit sollicitatiegesprekken bleek dat men vond dat er te weinig bedden in de ziekenhuizen zijn, terwijl andere melden dat ze een uitgebreidere

werking in de Dagcentra's willen opbouwen.

Maar dat kost geld, en meestal zijn er geen middelen om dit zorgvuldig te kunnen doen. Daarom blijft de vraag naar extra geld en natuurlijk ook extra personeel.

Dat er te weinig personeel is, voelen ze ook in de Dagcentra's. Want ook hier is er veel te weinig personeel, en daarom kan men niet het nodige uit de kast halen, en het nodige is, vele meer nuttig werk, in huis halen, want de Dagcentra's die atelierwerking aanbieden zijn verplicht om een nuttig programma aan te bieden, maar wegens de veranderingen en nog andere zaken is dit fel verminderd, dit ligt niet

alleen aan de Dagcentra's maar ook aan de mensen van bovenaan.

Sommige beweren dat er genoeg middelen zijn om de zorgsector in leven te kunnen houden, terwijl andere beweren dat dit niet het geval is. Daarom moet er in de zorgsector ook meer personeel in worden geschakeld en daar start de discussie nu eenmaal. want wie uit de zorgsector krijgt nu voldoende subsidies om te kunnen overleven met de huidige middelen? En is het nodig om extra personeel in de zorgsector te plaatsen? Dit moet de nieuwe regering allemaal maar uitzoeken.

Terwijl de zorgsector kreunt onder personeelstekort beloofde men wel dat er meer personeel komt, maar of dit zo zal zijn is nog een andere vraag. Hopelijk krijgt de zorgsector hun beloofde middelen en subsidies aangeboden, en komt het allemaal goed met de zorgsector, want er werd echt wel heel hevig gediscuteerd daarbij het Parlement in Brussel. Het was zo hevig dat de papieren op de grond vlogen. Maar één ding is zeker, mede de besparingen gaat dir niet simpel worden, maar niet simpel gaat ook.

Sport Nieuws

Een echte sport student

Op een mooie dag in maart, mochten wij een gesprek voeren met een student die volop droomt van een carrière, van een echte wielrenner, Wij spraken met hem af in het Dagcentrum van Geel.

De 21 jarige Robbe Geukens woont in Geel en studeert voor ergotherapeut en eet heel graag pasta, In zijn vrije tijd is hij een echte wielrenner, maar voor een echte carrière als profwielrenner is het nog een beetje vroeg voor, gezien zijn leeftijd, toch droomt hij natuurlijk van een echte wielercarrière, want hij wil zoveel mogelijk ervaring op doen, hoewel Robbe al een beetje ervaring heeft in deze sport. Onlangs mochten wij hem enkele vragen stellen.

Lukt het goed om je studies en het wielrennen te combineren?

Wel, tot nu toe lukt dit goed, maar als ik heel veel werk voor school heb is het niet zo makkelijk, ik ben trouwens bijna afgestudeerd, en daarna heb ik een brede keuze, met nog vele mogelijkheden, om verder te studeren. Maar ik weet nog niet in welke richting dit dan gaat zijn.

Wat wil je met het wielrennen zoal allemaal bereiken?

Wel, eigenlijk zou ik het liefst een Profwielrenner worden omwille dat dat deze sport mij past is en als je dan hiervan je beroep kunt maken is het goed.

Wil je eens even uitleggen wat je zoal allemaal moet doen als wielrenner?

Wel, dat is heel simpel, veel trainen, onder het weekeind probeer ik vooral te trainen. Bij goed weer buiten maar als het slecht weer is train ik binnen op rollen. Ook een

goede nachtrust speelt een grote rol, want als je moe bent kan je minder presteren. Wat voor mij een goede nachtrust is? Wel, dat is van 8 tot 9 uur slapen. Want ik moet dus elke dag opnieuw heel goed uitgeslapen zijn. Anders gaat de ploeg waarvoor ik fiets, namelijk Stageco Cycling uit Aarschot niet tevreden zijn. Dit is ongeveer een 30 kilometer van Geel. Trouwens, ik fiets momenteel bij de beloften, maar ik hoop natuurlijk op meer.

Op wat moet je zoal allemaal letten als wielrenner?

Als eerste waar ik als wielrenner moet opletten, is dat ik net ziek wordt. En natuurlijk zoals ik vermeldde is goed uitgerust zijn ook een belangrijk punt. Maar weet je wat er ook heel belangrijk is in het wielrennen? Wel, op het juiste moment een goede conditie, het eten van pasta blijft bij deze sport ook heel belangrijk, wij wielrenners moeten namelijk 3 tot 4 gram koolhydraten eten. Eigenlijk moet je ook als wielrenner naar je lichaamsgewicht kijken, zo weet je juist hoeveel pasta je juist mag eten. Want je moet altijd kijken of je lichaamsgewicht goed is. Zo mag je als wielrenner indien je bijvoorbeeld 1,89 meter groot bent 66,9 kilogram wegen bij een wielervedstrijd. Maar ook voldoende eten is hierbij ook heel belangrijk.

Aan welke wedstrijd zou je graag willen deelnemen?

Wel, dit is heel simpel, ik zou graag aan Luik Bastenaken Luik willen deelnemen, maar ook aan de Amstel gold race. Want deze wedstrijden moeten mij liggen. Waar ik absoluut niet aan wil deelnemen is de ster van Bassenge want daar gebeuren er heel veel auto-ongevallen..

Wat zou je het liefst willen, je diploma als ergotherapeut of een profcontract bij een ploeg uit het wielrennen?

Dat hangt van ploeg af er zijn grote en minder grote ploegen, in het wielrennen, maar de ploeg bij wie ik wel zou willen rijden is Tudor, dit is een wielervedploeg uit Zwitserland.

Kan je aan onze lezers eens even vertellen wat er zo bijzonder is aan een wielrenner zijn?

Het bijzonderste is dat je op heel vele plaatsen komt, en weet je wat? Als wielrenner moet je je eigen lichaam goed kennen, want anders weet je niet wat het lichaam te vertellen heeft.

Waar droom je van als wielrenner?

Wel, ik droom ervan om profwielrenner te worden, want dit is het hoogst haalbare. Of jullie van mij nog gaan horen bij de profs? Dat weet ik zelf nog niet

Tot slot, waarvoor zou je willen tekenen, je diploma als ergotherapeut of een carrière als wielrenner?

Dat hangt van het contract vanaf. Zegt het contract dat het niet goed kies ik voor ergotherapeut en anders valt mijn keuze op het wielrennen.

Oké, Robbe, bedankt voor je moeite en tijd, dat je aan ons spendeerde, en nog veel succes met je verdere studies

Robbe, wij wensen je nog veel plezier toe met je grote droom, wij hopen dat je een echte wielrenner wordt en dat wij nog veel in de verdere toekomst mogen horen.

Een niet te vergeten editie

Het is een tijdje geleden, maar natuurlijk ook nog niet vergeten, wij spreken hier over de Paralympische Spelen in Parijs. Dit grote sportevenement is bedoeld voor mensen met een lichamelijke beperking. Maar ook mensen met een visuele beperking of mensen met een hersenverlamming kunnen hieraan deelnemen.

De eerste editie van de Paralympische spelen werd voor de eerste keer in 1960 georganiseerd in Rome. Datzelfde jaar werd ook de eerste editie van de Olympische Spelen georganiseerd. Eigenlijk is dit evenement voortgekomen uit een sportwedstrijd die na de Tweede Wereldoorlog in Engeland plaatsvond. Dit voor veteranen met een rugletsel. Deze wedstrijd werd georganiseerd door één van de grondleggers van de sporten voor mensen met een beperking, de namelijk Duitse arts sir Ludwig Guttman. Deze arts is in 1980 overleden, maar toch denken de meeste sporters uit Duitsland met een beperking nog aan hem tijdens de Paralympische Spelen.

Ons land stuurde deze editie natuurlijk ook weer een delegatie sporters naar Parijs, met de bedoeling voor nog een beter resultaat te behalen dan tijdens de vorige Paralympische Spelen. Vooraf werd er voorspelt dat deze delegatie 14 medailles zou behalen, maar het werden er 15. Met maar liefst 7 keer goud, dit resultaat was zeker niet zelfsprekend,

dat weet iedereen, maar toch is het een wonder dat onze Paralympische sporters zo'n goede prestatie konden voorleggen, want de meeste sporters toonde tijdens de openingsceremonie een vermoeiende blik aan de pers. Wie weet was dit wel van de zenuwen, want voor zo'n belangrijke spelen mag je best wel een beetje zenuwachtig zijn, en de voorbereiding zal wel heel vermoeiend geweest zijn.

Maar tijdens de Spelen zelf, zette onze landgenoten ons land op de

kaart, en dit na enkele prachtprestaties, hierdoor werden er plannen gemaakt voor deze mensen ook te huldigen in Brussel, en gelukkig bleef het niet alleen maar bij plannen, want zoals bij de atleten van de Olympische Spelen werden de atleten van de Paralympische Spelen bij hun aankomst in Brussel één voor één gehuldigd. Want jawel, ook mensen met een beperking verdienen ook de nodige aandacht, en zeker na een uitstekende prestatie als deze.

Met veel trots en fierheid mogen wij samen met onze Paralympische atleten terug kijken op een mooie Paralympische Spelen, wij kijken nu al uit naar de volgende Paralympische Spelen, en hopelijk komt onze delegatie terug met meer medailles dan deze editie.

Een penalty neem je niet zomaar

In het voetbalwereldje wordt er wel eens een thriller van strafschoppen gehouden, dit doet ons denken aan de wedstrijd Spanje België van het wereldkampioenschap voetbal in Mexico, waar Leo Van Der Elst de beslissende strafschoep binnentrapte en ons land naar de halve finale in 1986 bracht.

Hierbij speelde Jean-Marie Pfaff zoals de ouderen onder ons nog wel weten een grote rol in. Want hij nam zoals meestal elke penalty die er werd getrapt, lang bleef het een groot geheim, tot dit plotseling uitkwam.

Dit geheim weten wij niet van Jean-Marie zelf maar werd onthuld door Nicky Everard, De vrouwelijke goudenschoen van 2023 deelde enkele tips mee om een penalty te pakken.

Want sommige mensen denken dat een penalty pakken puur geluk is, maar dit is niet zo. Ook denken de mensen dat je toevalig een hoek induikt, en ineens de bal in je handen krijgt, De meeste mensen denken ook dat een keeper geen directe invloed heeft op deze speler die de strafschoep omzet. Dit is volgens ons hele grote onzin.

Een penalty pakken is kijken en ook een hele snelle analyse van wat je ziet kunnen maken. Jonge spelers zijn redelijk doorzichtig en kan je snel zien met een geoefend oog naar waar de bal gaat.

Wat vooral belangrijk is, is het nadenken over hoe jij zelf een penalty zou nemen en welke

gedachten er door een speler zijn hoofd razen net voor het moment dat de speler een beslissing moet nemen over in welke hoek de voetballer de bal wilt trappen. Een jonge speler zal weinig risico durven nemen bij het nemen van een penalty.

Vaak zal deze niet hoger getrapt worden dan een meter boven de grond juist omdat dit een makkelijk te controleren trap is voor een speler. En dan heb je links of rechts en rechtdoor. Dus de keuze is al een paar maal.

De allereerste tip is, let op wanneer de penaltynermer zijn bal neerlegt. Bij het neerleggen wijst het standbeen van de penaltynermer in de richting van de hoek waar hij gaat schieten. Let dus goed wanneer hij de bal neerlegt. Heb het zelf nooit uitgetrapt, maar het zou zomaar eens kunnen, aldus Everard.

Tip nummer 2 is, maak oogcontact met de penaltynermer. Kijk op welke hoek hij zich focust. Hier geldt wel dat voetballers je in de maling kunnen nemen: zij kijken dan in de ene hoek en schieten in de andere...

Tip nummer 3 is, Kijk goed naar het standbeen van de penaltynermer, en kijk goed hoe de heupen van deze penaltytrapper staan. In veel gevallen wijst het standbeen naar de hoek waar de speler de bal gaat schieten. Dat gebeurt onbewust en kan een indicatie voor de hoek zijn.

Maar: het gaat heel snel en erg goede voetballers spelen hier juist mee: ze weten dat je op hun standbeen let en schieten de bal vervolgens in de andere hoek. Als je naar de heupen kijkt kan je al te weten komen in welke hoek de speler de bal gaat trappen.

De 4de tip is, Blijf zolang mogelijk staan Veel spelers wachten tegenwoordig tot de keeper een hoek kiest. Ga je te vroeg, dan is het voor

hen een makkie. Blijf je staan, dan maak je het hen moeilijk.

De 5de tip is, maak de penaltynermer zot, speel eens voor aap en ga als doelman eens aan de lat hangen. Wat je absoluut niet mag doen is uit je goal komen en de bal nemen en nadien ook terugleggen waar de penaltynermer hem heeft genomen. Hierdoor wordt je zeker niet populair mee, en hiermee kan je nog een eventuele rode kaart krijgen ook.

Wat je beter kan doen is naar de grens opzoek gaan, maar pas op dat je deze niet (te ver) overschrijd. Want dit kan ook een kaart opleveren. Ik herinner me een spits die ik helemaal zot maakte, waarna hij zijn penalty snoeihard inschoot en voor mijn neus kwam juichen. Ik vond dit heel terecht, dus ik heb het geïncasseerd. Eigenlijk mijn eigen fout aldus Nicky Evrard.

Wat ik doe voor elke wedstrijd is vaseline op de doelpalen smeren, dan plakt de bal wel, als deze natuurlijk tegen de paal botst ten minste maar goed. Dat heeft mij al verschillende keren geluk gebracht, bij het nemen van een strafschoep, dus dit blijf ik zo lang mogelijk doen, aldus Nicky Everard.

Er zijn nog enkele tips maar deze mogen wij niet bekendmaken, want anders worden de geheimen van de doelmannen van tegenwoordig prijsgegeven. Hopelijk nemen deze doelwachters nog veel strafschoppen en wordt het echte geheim van Jean-Marie nooit bekend gemaakt. Want een geheim mag natuurlijk niemand weten.

Leve de voetbalfans met een beperking

Voor mensen met een beperking is het niet altijd even simpel om een sportwedstrijd bij te wonen. In de tijd van heden moeten de sportclubs speciale plaatsen voor mensen met een beperking voorzien, zodat deze mensen ook een sportwedstrijd kunnen bijwonen. Dit doet ons denken aan de rolwagenplaatsen in het Westelse Kuipje.

De eerste stappen als trouwe voetbalfan zette onze hoofdredacteur eigenlijk op zijn 12de. Tot dan volgde hij nauwelijks het voetbal, zijn papa vernam in die tijd dat er in het stadion van KVC Westerlo speciale plaatsen voorzien waren voor toeschouwers met rolwagens. Via het secretariaat van KVC Westerlo regelde zijn papa voor hem een eerste bezoek aan een thuiswedstrijd. Een sportwedstrijd bijwonen is voor een dan met een beperking niet altijd even simpel, Maar de kennismaking met KVC Westerlo viel enorm goed mee, sindsdien is onze hoofdredacteur normaal elke thuiswedstrijd aanwezig in het Kuipje.

Intussen is hij al aan zijn 25ste seizoen als Westerlo supporter begonnen. In zijn eerste seizoen beleefde hij de eerste en tot op de dag van heden de enigste bekerwinst in de geschiedenis van KVC Westerlo. Meteen een onvergetelijke ervaring voor hem, in die tijd kreeg hij al snel een lievelingsspeler, namelijk de man die het kleine Westerlo met dank aan zijn dikke teen de beker schonk, jawel wij spreken over Jef Delen.

In die tijd zaten de supporters in de rolwagens nog vlak voor het voetbalveld, tussen beide trainers Staf-

fen, dit was een echte luxe, want het contact met de trainers en spelers is ook een belangrijk onderdeel in het sportgebeuren. En op die manier zaten deze supporters op enkele meters van de trainers en konden ze goed horen en zien hoe zij tijdens de match reageerden. En eerlijk gezegd schrokken wij soms van het gedrag van de bezoekende trainer.

Ooit stond Standaard op achterstand in het Kuipje, waarop de bezoekende trainer de dog-out bijna afbrak door er met volle kracht tegenaan te stampen. Een andere trainer van een eerste klasse ploeg riep en schold ('stomme kiekens') voortdurend naar zijn spelers. Een baas die zijn werknemers op die manier uitscheldt is volgens ons een slechte baas en alles behalve een voorbeeld voor eerste klasse. Gelukkig mochten deze fanatieke supporters ook kennismaken met aangename trainers. Zo bijvoorbeeld de toenmalige trainer van Anderlecht, Aimé Anthéunis, die voor, tijdens en na de match altijd beleefd en correct bleef. En die rustig de tijd nam om iedereen in de omgeving een goeiedag te wensen.

Ook leerde onze hoofdredacteur in zijn beginjaren als supporter tijdens de rust een mevrouw kennen,

deze vrouw hielp in die tijd in de business, en had 3 kinderen, meteen was er een vriendschap gegroet en kreeg onze hoofdredacteur van haar een potje reuk, dit stond jaren op zijn kamer, tot het potje omviel en de stop eraf was, gelukkig was dit potje niet stuk en rook zijn kamer nadien goed. Wat er van die mevrouw geworden is weten wij ook niet, maar dankzij deze vrouw leerde onze hoofdredacteur muzikant Maurice Engelen kennen.

Deze man woonde in die tijd af en toe een thuiswedstrijd bij, en zo kwam onze hoofdredacteur met Maurice Engelen in contact. Nog iets om nooit te vergeten was de geur van de Flexium gel dat je tot in de spelerstunnel kon ruiken, maar dit niet alleen. Want na een gewonnen wedstrijd gingen de rolwagens op een rijtje naast de spelerstunnel zitten om de spelers na het groeten van de andere fans proficiat te wensen. Trouwens over de spelerstunnel gesproken, elke fan in de rolwagen moest samen met hun begeleider via deze tunnel naar hun plaats, en na de wedstrijd terug naar buiten.

Voor deze mensen dus de ideale plek om een voetbalwedstrijd bij te wonen. Maar het spreekwoordelijke 'schone liedjes duren niet lang' was ook hier van toepassing.

In 2005 moesten deze supporters voor de 'veiligheid' verhuizen naar het bezoekersvak. Dit was ook niet de beste plaats waar je als Westerlo supporter kon zitten, maar goed. Want als bijvoorbeeld Standard op bezoek kwam was het oppassen geblazen, want bij het supporteren kon er ruzie van komen of zelfs een gevecht. Wat je niet meer zoveel ziet aan de voetbalstadions zijn politie te paard, dit deden de mensen van de politie in tijd bij de topwedstrijden tegen het vechten, dan konden deze mensen vele vlugger bij de hooligans zijn of dit inderdaad zo is laten wij in het midden,

maar goed.

Nu zitten de rolwagens al vele jaren in het vak tussen de Westerlo supporters, af en toe zitten er supporters van de tegenstander tussen de Westelfans, maar meestal zonder ernstige gevolgen. Door het verhuis van vlak voor het veld naar het j2 vak waar deze fans nu zitten is het contact met de spelers wel vele minder, en dat is heel spijtig.

Bij elk doelpunt van KVC Westerlo springt onze hoofdredacteur nog altijd omhoog, dit leidde al eens tot vele kapotte rolwagens, maar ook door een voetsteun die afgebroken was, dit kwam door het springen. Maar door euforisch te zijn kan je ook iets beleven, want tijdens de bekerwedstrijd Westerlo Anderlecht van 2013 beleefde onze hoofdredacteur iets heel

stom, want toen Anderlecht de laatste penalty miste, sprong hij zo enthousiast recht en kwam met zijn hand tegen de betonnen plaat waar de rolwagens tegen zitten, plotseling hoorde hij een krak en dat was een teken dat er een verschoven breuk was.

Het team van het rode kruis vertelde dat er niets aan de hand was, maar de volgende dag kreeg hij het verdict op spoedgevallen, 6 weken gips, en gelukkig geen operatie, want eerst werd er gezegd van een operatie, want dan zou de breuk beter genezen, maar met de gips was deze breuk ook

automatisch aan elkaar gegroeid.

Vele mooie momenten, zoals de stuntzeges tegen Anderlecht maar ook minder mooie momenten, zoals bijvoorbeeld de degradatie, voetbal is en blijft een sport met veel emoties, en blij momenten. Hopelijk blijft KVC Westerlo in eerste klasse, en komen er nog veel mooie momenten bij, de trein naar eerste klasse mag dan voor Geel wel te hoog gegrepen zijn, J maar voor de sympathiekste ploeg van de Kempen is dit zeker en vast niet te hoog gegrepen.

Niet alleen in het Westels kuipje kunnen mensen met een beperking de wedstrijden bijwonen, ook bij andere voetbalploegen staan de mensen open voor mensen met een beperking. Zo kan je in vele stadions een voetbalwedstrijd bijwonen, wij geven geen voetbalploegen door, want dat zijn te veel om te vernoemen, maar één ding is zeker, het is toch knap van die gasten om dit te organiseren.

Familie Nieuws

EEN LEKKER FEESTJE

Op 27 december 2024 werd Ammelie 7 jaar. Wat gaat de tijd toch snel voorbij. Hierbij hoort natuurlijk ook een feestje, maar voor een datum te prikken was het dit keer niet echt simpel, want vele mensen hebben deze tijd ook een Nieuwjaarsfeest, en het was ook vakantie, dus mensen gingen ook nog met vakantie. Toch werd er een datum gevonden, en nog wel op Amelie haar verjaardag, hoewel niet iedereen deze dag aanwezig was, want er waren ook enkele mensen met vakantie, deze kregen op 2de kerstdag een ontbijt aangeboden. Dit is heel sympathiek van Karolien & co.

De genodigden die wel aanwezig konden zijn werden omstreeks 15u verwacht op het feest, iedereen kon genieten van hapjes zoals druiven en chips, dit met champagne en kinderchampagne, terwijl er nog wat gepraat over de vakantie werd, was Karolien een beetje in de de keuken aan het werken voor de pizza's klaar te krijgen, maar gelukkig

kwam Karolien er snel bij zitten zodat Amelie haar pakjes kon uitpakken, en wat kreeg Amelie zoal allemaal? Wel, enkele puzzels van Nachtwacht en ook een pak van Ninja. Maar het meeste kreeg Amelie toch wel geld. Na de pakjes mochten de genodigden aan tafel voor de heerlijke en zelfgemaakte pizza's te eten, iedereen genoot volop van

de pizza's, na een tijdje had iedereen voldoende gegeten want er was ook nog taart en cake, en ook nog iets zelfgemaakt met de overschot van het eiwit, trouwens de cake was ook zelfgemaakt, maar de chocoladecake weten wij niet zeker of dit ook zelfgemaakt was, maar het smaakte echt heel goed, en dat is het bijzondere.

Het was een heerlijk en genietbaar verjaardagsfeest, wij willen iedereen nog eens bedanken voor het leuke feest, en hopelijk gaan alle genodigden er bij het volgend verjaardagsfeest aanwezig zijn, want met iets meer volk was het nog vele leuker geweest.

EEN PERIODE MET VEEL PIJN

Het is al een hele tijd gebeurt, maar nog niet vergeten. Het begon allemaal met een dikke knie en het eindigde met iets heel pijnlijk, namelijk gekneusde ribben.

Op maandag 18 november 2024 had ik een beetje last van mijn knie en mijn heup, gelukkig was de pijn aan mijn heup niet zo erg, en was het al na een behandeling van mijn kinesist namelijk Tibo, de collega van Yannick al vlug beter, maar ik kon bijna niet op mijn rechterknie zitten omwille de pijn. Voor de rest had ik niets last van mijn knie en de pijn in mijn heup was de volgende dag ook

verdwenen, op dinsdagavond 19 november zag ik dat mijn knie dik was, en het was toevallig de knie waar ik bijna niet op kon zitten. Voor de veiligheid werd er een afspraak gemaakt bij de dokter boor de volgende dag. Dus moest ik Marie-Jeanne afbellen.

De volgende morgen liet de stress van zich weten, want ik moest de bus naar de bibliotheek nemen, en

de week ervoor was het een beetje misgelopen, want ik kreeg een berichtje dat de rit geannuleerd was, en ik dacht dat het terug ging gebeuren, of dat de bus niet zou komen opdagen. Gelukkig was dit niet het geval. Maar het regende wel dus ik moest ook niet te vroeg vertrekken, want anders zou ik ook nat worden, en dan was het ook nog koud weer.

In volle stress vertrok ik een beetje later dan ik geplant had naar de halte toe. Aan de halte viel mij op dat het mandje van mijn rollator niet goed hing, ik wou het mandje terug goed hangen, en toen gebeurde het, ik verloor mijn evenwicht en viel op het stoeltje, hierbij stootte ik mijn ribben, en dit deed helemaal geen deugd, maar goed. Ik dacht, het zal wel overgaan, en de bus kwam er al aan.

Eenmaal in de bib aangekomen en mijn jas uitgedaan begon ik zoveel pijn te krijgen en mijn maag was ook niet al te best, en plotseling draaide ik weg en moest ik gaan liggen op de grond. Lang kon ik niet blijven liggen want er kwam een school voor de schooluitlening, dus ging ik op aanraden maar in de zetel zitten aan de prentenboeken, en dronk ik een glaasje water. Ik wou proberen te werken en ging ook op aanraden naar beneden, waar ikzelf bij de dvd's van de volwassenen begon te werken. Want boven bij de prentenboeken was het te druk.

De pijn werd erger, maar toch bleef ik doorwerken, tot ik opeens zoveel pijn kreeg dat het bijna niet meer ging, tijdens mijn pauze wou ik te bellen dat het niet ging maar toch wou ik nog eventjes proberen, en dat deed ik ook, maar het ging niet, mijn mag was niet goed, en ik had pijn, dus belde ik eerst naar Papa, maar hij nam niet op, en toen heb ik maar naar Mama gebeld, maar Mama nam ook niet op, en iets daarna belde Mama terug, ik legde

uit dat ik pijn had aan mijn ribben want ik had mijn ribben dus gestoten en dat mijn maag niet goed was. Mama was nog in de Aldi in Veerle, dus ze kon mij niet onmiddellijk komen halen, maar waar ikzelf op dat moment nog niet aan gedacht had was om de busrit te annuleren. Toen ik in de bib vertelde dat ik naar huis ging want dat het niet ging belde Papa, ik legde het uit dat Mama onderweg was om mij te halen, want dat ik niet goed was en ook last had van mijn ribben moest ik denken aan de busrit te annuleren, gelukkig ging dit nog, want ik zou niet thuis zijn geraakt, want ik had echt veel pijn. Ook kon ik Geert mijn kinesist niet bereiken in de bib, en hij mij trouwens ook niet, want mijn smartphone had opeens geen bereik meer in de bib.

Eenmaal thuis gekomen kon ik amper mijn schoenen uit doen voor in mijn bed te kruipen, ik moest ook nog Geert verwittigen, omwille dat ik niet kwam maar ondertussen had Mama dat al gedaan, ik kon niet liggen en ook niet bewegen want ik had zo'n pijn.

Eten en drinken ging ook al niet, en dit omwille de vele last, daarom vroeg ik om de ambulance te bellen, want volhouden was tot mijn afspraak bij de dokter ging moeilijk, daarom belde telefoneerde Papa naar de dokter en werd mijn afspraak een beetje vervroegd, eenmaal de tijd daar was moest ik met veel pijn uit bed komen en mij klaarmaken om te vertrekken.

Mama was mee naar de dokter gereden en zette Papa en mij af, gelukkig zat er niemand meer en mochten wij binnengaan. Ik vertelde dat ik mijn ribben gestoten had, en dat het heel pijn deed. Hij luisterde naar mijn longen en keek naar mijn been, en jawel, het verdikt was naar spoedgevallen, gelukkig belde de dokter naar de dienst spoedgevallen van het Geelse ziekenhuis. Eenmaal buiten reden wij voor even terug naar huis om spullen zoals leesboeken en mijn iPad te halen.

Om 16u45 kwamen wij bij spoedgevallen aan, en het was druk bij spoedgevallen, ik had eigenlijk medelijden met een jonge vrouw, want daar ging het blijkbaar niet goed mee, en er was een koppel met een baby ook aan het wachten.

Opeens kreeg ik dorst, gelukkig had Papa drinken bij, en ondanks de drukte mocht ik snel binnen, de verpleegster vroeg of dat het lukte om naar de box te wandelen, maar wegens de pijn lukte dat niet zo goed, terwijl de verpleegster een rolwagen ging halen zaten Mama en ik bijna tussen de deur, want deze ging open en direct terug dicht, ik stapte in de rolwagen en kreeg een pijnstillertje uit poeier, ik hoopte dat de pijnstillertje tegen dat de dokter kwam aan het werken zou zijn, zodat de pijn wat minder was, maar het was heel lang wachten, opeens kwam Annelies binnen want Papa had Annelies al verwittigd, en niet zoveel later kwam er een verpleeg-

kundige mij onderzoeken.

Een klein onderzoekje bleek dat men ging beginnen met een scan van mijn hard en ook het bloed trekken kwam hierbij van pas, maar eerst mocht ik nog één pijnstillers innemen, en deze was weer van poeier, dus drinken was weer de boodschap, voor de scan van mijn hard en het bloed trekken moest ik op een brancard of een bed wat het ook mag zijn gaan liggen, ik vertelde dat ikzelf niet tegen bloed kon en de verpleegkundige antwoorde ik gelukkig wel. Voor de veiligheid deed ik mijn ogen toe, en gelukkig maar, want dit wou ik absoluut niet zien. Toen de verpleegkundige een klein infuus in mijn arm stopte dacht ik het zal toch niet waar zijn zeker? Ik moet hier blijven.

Nadien moesten wij weer wachten, en ging de tijd maar voort, mijn horloge en smartphone hadden bijna platte batterij dus als ik moest blijven kon ik niemand bellen, en ik moest dan ook uitleggen waar alles te vinden was. Gelukkig was Marleen al op de hoogte gebracht dat ik bij spoedgevallen zat, en dit door mezelf. Maar meer had ik niet gestuurd, want ik wist nog van niets. Na terug heel lang wachten kwamen ze mij met een bakster pijnstillers halen, voor de foto's van mijn ribben, te laten nemen, de bakster werd aan mijn arm gekoppeld en zo moest ik foto's van mijn ribben laten nemen.

Ik mocht kiezen tussen liggend of staand, en koos voor staand, dit

ging gelukkig wel goed vooruit, en de pijn was al een heel stuk beter, en dit dankzij de pijnstillers, of mijn ribben voor de foto gelachen hebben weet ik ook niet, J maar wat was ik blij dat het voorbij was, want op kousen zou je nog uitschuiven ook.

Natuurlijk moesten wij nadien terug naar de de plaats vanwaar wij kwamen, en was het alweer wachten op het resultaat, en dat was toch wel gekneusde ribben, hoewel er niet veel volgens de spoedarts melde op de foto te zien was, maar goed. Liever zoiets als plekken op mijn ribben en verdere onderzoeken, ik mocht naar huis maar moest wel anderhalve week mijn dagelijkse bezigheden missen, en ik kon er 6 weken last van hebben, zolang thuis zijn zag ik niet zitten, maar goed.

Bij het buitenkomen kon ik mijn ogen niet geloven, want het had een beetje gesneeuwd. Eigenlijk was ik niet echt gerust dat ik wel zou kunnen slapen, want ik kon niet gaan liggen zoals ik wou. Gelukkig kon ik nog een beetje slapen, maar in en uit bed komen ging toch moeilijk, de volgende dag werd ik wakker en dacht ik, wel het slapen is toch beter meegevallen dan de verwachtingen lieten blijken. Gelukkig kon ik nog met de pc werken, en mijn aandacht een beetje verzetten.

Ik kon ook niet naar de voetbal, maar toch won Westerlo met 4-0 tegen Kortrijk. Dat was een echte opsteker, ook de kaart van het

Dagcentrum deed heel veel deugd, maar wat echt wel super veel deugd deed was dat Marie Jeanne met mij is komen rummikub spelen is, en ze leerde mij ook een nieuw kaartspel aan, de naam weet ik niet, diezelfde dag kwam Anna Swolfs met haar zoon totaal onverwacht op bezoek, Anna had vroeger nog op mij gepast toen ik nog niet naar school ging, samen met haar echtgenote Fons die jammer genoeg al overleden is. Nog voor het onverwachte bezoek bracht Mia nog 2 potjes tiramisu, voor Marie Jeanne en mij.

Vanaf die dag is het beginnen te beteren, en kon ik vrijdag en zaterdag naar de fuif, maar ook in het Westelse Kuipje was ik weer van de partij, en vanaf die week nadien kon ik eindelijk beginnen met werken. Met de nodige pijnstillers weliswaar.

Graag wil ik iedereen bedanken voor de bezoeken, de berichten, en het leuke gezelschap. Deze tijd is gelukkig voorbij en ik kijk nu alleen maar vooruit. Voorzichtig zijn is nu de boodschap, want voor je het weet heb je weer iets voor, en dat is helemaal niet leuk.

De schaduw in de nacht

Wij mensen denken veel te weinig na, over één specifiek onderwerp. Dit weten wij uit ervaring, ook staan we jammer genoeg helemaal niet stil wat er met onze medemensen omgaan als men over één specifiek onderwerp begint. Daarom trokken wij erop uit en stelde de volgende vraag aan enkele mensen.

WAT ZOU JE DOEN

ALS JE OOG IN OOG MET EN INBREKER KOMT TE STAAN?

Als ik oog in oog met een inbreker zou komen te staan zou ik indien ik hem of haar ken een tasje koffie aanbieden, en nadien alles van de inbreker controleren, en natuurlijk ook terug vragen, indien deze persoon iets heeft gestolen, ook zou ik natuurlijk de politie waarschuwen. Als deze persoon begint te vechten zou ik zeker en vast terug vechten voor mijn vrouw en ook mezelf te beschermen.

Ik zou zeker de politie bellen als ik een inbreker ergens aan het werk zie, maar ook de inbreker aanspreken. Dit is wel gevaarlijk maar ik wil dat wel eens proberen. Wie weet stoppen de inbrekers wel volledig met inbreken

Als ik tijdens de nacht een inbreker over de vloer krijg zou ik naar mijn kamer gaan, en dan mijn raam openen en dan zo hard mogelijk brand roepen. Dan komen mijn burens zeker om mij te helpen.

Als er tijdens de nacht iemand bij mij inbreekt zou ik met een geweer naar beneden gaan en erop schieten, maar als de inbrekers buiten bezig zijn zou ik vlug gaan lopen Ik heb een alarm bij mij

thuis en als dit tijdens de nachten afgaat ben ik slecht gezind. Mijn vrouw durft niet naar beneden te gaan maar ik wel.

Dit is een heel moeilijke vraag, want je weet niet hoe je op dat moment zou reageren, maar ik zou zeker en vast de politie bellen, en voor de rest ga ik wel afwachten wat er dan gebeurt.

Als ik 's nachts een inbreker hoor zou ik mijn deken over mij trekken, want ik ben dan heel bang. Ik zou dan niet durven gaan kijken, want stel je eens voor dat er een inbreker mij zou neerslagen met een sleutel? Neen, ik moet er niet aan denken dat dit gebeurt

Als ik oog in oog over een inbreker kom te staan, zou ik als eerste heel hard om hulp roepen en de politie proberen te bellen. Dit omwille dat er niet moet ingebroken worden, en dan ook nog proberen weg te lopen, maar indien ik niet naar buiten kan wegens dat de inbreker de deur heeft geblokkeerd zou ik gewoon binnen blijven, want dan moet ik dit wel doen. Want ik kan dan niet naar buiten.

Hier staan enkele verrassende antwoorden bij, maar de mensen die deze antwoorden gaven hebben wel over dit onderwerp heel goed nagedacht, dit lezen wij in de antwoorden. Dus beste mensen denk aan één specifiek onderwerp, en begin met elkaar over het onderwerp te spreken. Dan kom je soms heel verrassende antwoorden tegen, en leer je veel bij hoe de andere mensen over het specifieke onderwerp denken.

het moppenhoekje

Ik wou eigenlijk dat ik een hond was zegt Hanne. Waarom vraagt Tinne? Wel, omdat iemand anders de belastingen voor mij moet betalen, zegt Hanne.

Als je echt van mij hield zou je een net voor mij kopen, zei ze voor de zoveelste keer, oké zei haar wederhelft. Als je echt een net wilt dan zal ik een net voor je kopen. Maar wel op één voorwaarde. Wat is die voorwaarde dan wel? Wel, de voorwaarde is dat je de kooi schoonmaakt, want je wilt het net, dan moet jij de kooi maar poetsen.

Ik heb deze week nog geen oog dichtgedaan, zegt Robbin. Maar je kunt toch bij de apotheker een slaapmiddel kopen? Vraagt Linda. Natuurlijk, maar een slaapmiddel kan je toch niet aan een baby geven? Zegt Robbin.

Ik stel vast dat mijn homevarianten je nogal tegenvalt? Vraagt de dokter. Inderdaad dokter, antwoorde de patiënt. Ik had er geen idee van dat ik er zo ziek van ben geweest.

Op een ijskoude morgen kwam er een goed ingeduffelde vrouw uit een appartementsgebouw gerend. Ze hield een taxi tegen en zei' vlug naar het ziekenhuis. Toen ze de blik van de geschrokken taxichauffeur zag, voegde de vrouw eraan toe, o je hoeft zich geen zorgen te maken hoor. Ik ben alleen maar te laat op mijn werk.

Op ongeveer één kilometer van de kust zwom een koppel wanhopig naar het strand, en plotseling zei de man, ik zweer je. Het is de laatste keer dat je met je haarspelden in mijn rubberboot stapt.